

Phần 17

Charlotte đang mất dần kiên nhẫn với Cliff Harding. Anh ta đã hứa với bà rằng sẽ đến thị trấn để xem những thứ bà lấy về từ kho chứa đồ của Tom, nhưng đã hơn một tháng trôi qua mà Cliff cứ liên tục trì hoãn. Mặc dù những lí do anh ta đưa ra có vẻ hợp lí, nhưng Charlotte biết rằng, với anh ta, nó đơn giản không phải là ưu tiên số một.

Điều đó khiến bà thấy bức mình, nhưng bà không biết phải làm gì.

“Tôi sẽ lái xe đi tìm anh ta”, bà bạn Laura nói vào hôm thứ hai ngay sau ngày sinh nhật của bà, lúc Charlotte đang ngồi cùng các bạn trong tổ đàn ở Trung tâm người cao tuổi. Bà đã kể cho họ rằng trước đó vài tuần, bà có tình cờ nói chuyện với cháu nội của Tom, nhưng bà không kể hết mọi chuyện đã xảy ra. Bà không định thú nhận rằng bà đã phạm một tội nghiêm trọng, ngay cả với những người bạn thân thiết nhất.

“Tôi cũng sẽ đi”, Evelyn nói thêm vào. “Theo những gì bà kể thì đâu có xa”.

“Nghĩa là chúng ta sẽ phải lái xe trên đường cao tốc đấy”. Bất cứ con đường nào có hơn hai làn xe đều làm Charlotte sợ. Những chiếc ô tô chạy vèo vèo đến chóng mặt, và cho dù ở làn đường nào thì bà cũng đều khiến những lái xe khác khó chịu. Bởi bà luôn tuân thủ quy định về tốc độ. Không biết những người này nghĩ gì về biển báo giới hạn tốc độ? Nó chỉ là biển quảng cáo chắc? Có lẽ họ thật sự nghĩ thế. Bởi ai cũng có vẻ vô cùng vội vã. Bà sẽ lái xe tới gặp anh ta nếu cần, bà chắc chắn Cliff Harding đã được nghe bà nói thế. Nhưng bà không thích phải lái xe đến gặp anh ta một chút nào.

“Tôi không biết bọn trẻ bây giờ nghĩ gì nữa”, Helen cẩn thận, nói dần từng tiếng một. “Chúng không biết tôn trọng người lớn như thế hệ chúng ta được dạy trước đây”.

“Tôi hoàn toàn đồng ý”. Bess vừa nói vừa gật đầu dứt khoát.

“Bà là bạn của ông anh ta. Đáng lẽ anh ta phải lập tức đến gặp bà để cảm ơn chứ?”.

“Tôi thấy anh ta còn chẳng thèm đến thăm người ông nữa là”, Helen nghiêng người về phía Bess.

“Tôi sẽ gọi lại cho anh ta”, Charlotte quyết định. “Và tôi sẽ cho anh ta biết khi nào anh ta và tôi có thể gặp nhau”. Bà đã không đá động đến chuyện này suốt gần năm tuần nay rồi. Cliff Harding luôn tìm lí do để thoái thác. Trước đó là chuyến đi công tác, còn tuần vừa rồi bà nhận được lời nhắn trên máy trả lời tự động - rằng một trong những con ngựa của anh ta sắp đẻ và anh ta không thể đi đâu được Charlotte tin chắc tuần này anh ta sẽ lại đưa ra một lí do nào đó để

không phải đến gặp bà. Và cả tuần sau nữa. Không, Laura nói đúng, đã đến lúc bà phải kiểm soát mọi việc theo ý của mình.

Khi trở về nhà, Charlotte cất đồ đan đi, ngó con mèo Harry một cái, rồi quyết định bước đến bên chiếc điện thoại.

Cháu nội của Tom nhắc máy trả lời giọng nói nghe có vẻ dễ chịu hơn những lần trước.

“Tôi là Charlotte Jefferson”, bà xưng tên.

“Vâng, bà Jefferson, tôi cũng định liên lạc với bà”.

Charlotte cá là anh ta lại sắp sửa đưa ra một lí do không thoả đáng. “Tôi xin lỗi vì lại làm phiền anh, nhưng tôi thấy là anh không thể sắp xếp thời gian để tới gặp tôi...”.

“Tôi định bàn với bà về chuyện đó. Chiều nay có tiện không?”.

Những biện pháp mà các bạn bà đưa ra nhằm buộc anh ta phải đến gặp bà chợt trở nên không cần thiết.

“Chiều nay được”, bà khẽ trả lời và thấy nguôi giận, nhưng thành thực mà nói, bà hơi thất vọng. Bà đã sẵn sàng để nổi cáu với anh ta; thậm chí bà còn nghĩ ra một số lời khuyên về trách nhiệm của anh ta với gia đình trên đường lái xe về nhà. Giờ bà sẽ không thể dùng đến chúng nữa.

“Tôi có thể hình dung là ngủ với một khẩu súng giấu ở gầm giường thật không dễ chịu chút nào”.

Charlotte thấy giọng anh ta có chút châm chọc nên quyết định trả đũa. “Thực ra, tôi đã chuyển khẩu súng sang ngăn kéo đựng đồ lót”. Bà không nói bà còn bọc nó bằng một cái dây lưng cũ.

“Ngăn kéo đựng đồ lót của bà ư?, Cliff hỏi lại giọng lộ vẻ thích thú. Nhưng bà định làm anh ta phải tức giận cơ mà. Bà thật sự không hiểu nổi anh ta là người như thế nào.

Theo bà, đó là nơi cất giấu khôn ngoan. Không một kẻ đột nhập nào, nếu có vượt qua được con mèo vệ sĩ, lại nghĩ đến việc tìm thứ có giá trị trong ngăn kéo đựng đồ lót bằng chất liệu cotton của bà, vì trong đó toàn là những thứ vật vãnh trừ cuốn sổ tiết kiệm được giấu trong áo nịt. Để khẩu súng ở đó, sẽ không một tên trộm nào có thể lần ra.

“Máy giờ anh tới được?”, bà muốn chắc chắn.

“Khoảng bốn giờ được không?”.

“Được đây”. Charlotte chỉ đường tới nhà mình cho anh ta và gác máy. Sau đó, vì muốn được coi là một chủ nhà hiếu khách nên bà đã nướng một ít bánh quy. Bà có được công thức nướng bánh đặc biệt này cách đây ba năm trong bữa

ăn tại một nhà hàng cao cấp. Lần nào bà cũng làm thành công. Tất cả mọi người đều thích những chiếc bánh phủ đầy vỏ sôcôla, dừa và hồ đào này của bà.

Charlotte vừa làm xong mẻ bánh cuối cùng thì chuông cửa reo vang. Bà bước nhanh về phía cửa, ôm Harry trên tay để nó không bỏ chạy. Con mèo rên gừ gừ trong lúc bà mở ba cái khoá. Chiếc khoá cuối cùng mới được lắp. Charlotte không muốn công việc của bọn trộm trở nên dễ dàng. Bà không đủ khả năng để lắp một hệ thống an ninh hiện đại, nhưng bà có cách tự bảo vệ của riêng mình.

Người đàn ông đứng bên ngưỡng cửa cao khoảng 1m8 với chiếc bụng hơi phệ. Anh ta đội chiếc mũ cao bồi, đi đôi giày ống, mặc quần Jeans, áo choàng màu nâu và đeo cà-vạt nhỏ bản.

“Bà Jefferson?”

“Vâng. Chắc hẳn anh là Cliff Harding”. Bà mở cửa. “Mời anh vào”.

Anh ta bước vào ngôi nhà khiêm tốn của bà và khịt khịt mũi tỏ ý ngưỡng mộ.

“Bà nướng bánh à?”

“Tôi chỉ muốn là người thân thiện thôi”, bà vừa nói vừa mời anh ta ngồi xuống chiếc ghế sô-pha. Bà đã chuẩn bị xong. Bộ đồ bằng bạc đã được bày sẵn, chiếc bình đồ đầy cà-phê vừa mới pha. Bộ đồ này chỉ được bà sử dụng vào những dịp đặc biệt, nhưng bà muốn tạo ấn tượng tốt với cháu nội của Tom. Những chiếc bánh vừa ra khỏi lò. Vẫn còn ấm nóng. Charlotte nhận thấy bà không cần thiết phải giục Cliff cứ tự nhiên. Bà ngồi đối diện với anh ta. “Anh biết gì về ông nội mình?”, bà vừa hỏi, vừa rót cà-phê cho cả hai.

Cliff rướn người về phía trước, đón lấy chiếc cốc sứ có những hoa văn được chạm khắc một cách tinh tế. “Chỉ qua những gì bố tôi kể thôi”. Về mặt anh ta cau có. “Và nói thật, ông ta chẳng có gì đáng để ca ngợi cả. Tom Harding là một tên vô lại, một kẻ lãng nhãng”.

“Tôi không biết điều đó. Tôi chỉ biết ông ấy trong mấy tháng cuối đời của ông ấy thôi”.

“Bà có biết ông ấy đã nhẫn tâm bỏ rơi gia đình để theo đuổi sự nghiệp phim ảnh của mình không? Bà tôi và bố tôi đã sống nhờ lòng từ thiện của xã hội và chết trong nghèo đói trong khi Tom Houston sống trong giàu sang sung sướng. Nếu tôi có không quan tâm đến tài sản của ông ấy, thì tôi chắc bà cũng hiểu được là tại sao”.

Charlotte thấy khó có thể nghĩ xấu về Tom. Đây không phải là người đàn ông bà từng biết. “Lúc tôi gặp Tom, ông ấy đã bị đột quỵ và không nói được”.

“Bà nói ông ấy yêu cầu được đưa về vịnh Cedar?”

“Theo tôi hiểu là thế”. Charlotte với tay lấy một chiếc bánh. Bà nên giảm lượng calo xuống, nhưng những chiếc bánh quá ngon, và bà không thể không thưởng thức chúng.

“Theo bà, tôi có phải là lý do khiến ông ấy muốn chuyển đến đây không?”.

“Tôi chắc chắn”. Charlottes không mấy may nghi ngờ điều này. “Điều anh nói về ông nội có thể là sự thật. Có lẽ tôi không biết, mà tôi có biết hay không cũng không quan trọng. Nhưng tôi có thể cho anh hay về người đàn ông đã trở thành bạn tôi. Ông ấy muốn gặp anh, nhưng tôi nghĩ ông ấy sợ”.

“Sợ tôi?”.

Bà gật đầu. “Ông ấy chuyển tới vịnh Cedar vì đó là địa điểm gần nhất với nơi anh sống. Điều tôi nói có hợp lý không?”.

“Tôi đoán thế”. Dường như Cliff không thấy thuyết phục.

“Tôi hiểu Tom. Đừng hỏi tôi như thế nào và vì sao, nhưng hai chúng tôi thực sự hiểu nhau. Cứ như là chúng tôi có thể nói chuyện với nhau vậy. Tôi hiểu ông ấy muốn nói gì và dường như ông ấy cũng hiểu điều tôi nói”.

“Bố tôi bảo ông ấy luôn có cách nói chuyện với phụ nữ”.

Charlotte ngây người ra, sau đó quyết định có lẽ Cliff đúng. Bà không thấy méch lòng, mặc dù đó là khả năng thân giao cách cảm đầu tiên trong cuộc đời bà. “Ông nội anh chưa bao giờ có cơ hội nói rằng ông ấy yêu quý anh”.

“Yêu quý tôi?”. Cliff quắc mắt lên. “Ông ấy còn chưa bao giờ gặp tôi kia mà”.

“Tất nhiên, nhưng anh là người thân duy nhất của Tom còn sống trên đời. Ông ấy luôn theo dõi từng bước đi của anh. Nói cách khác, nếu không làm sao ông ấy biết anh đang sống ở đâu và chuyện những con ngựa anh nuôi?”.

“Bà có chắc ông ấy biết không?”.

“Tôi tin là thế. Cũng như tin rằng Tom muốn tôi trao cho anh những thứ tôi mang về từ kho chứa đồ của ông ấy. Tom đã không thể trở thành một phần của cuộc đời anh. Có lẽ ông cảm thấy mình không có quyền can thiệp vào đời sống của người mà ông ấy đã quay lưng lại. Nhưng máu của Tom đang chảy trong huyết mạch anh. Ông ấy tự hào về anh – tôi biết. Tự hào vì đã là ông nội của anh. Đây là tất cả những gì ông ấy muốn trao lại cho anh”.

Cliff Harding đặt cốc cà-phê xuống và đứng lên. Anh nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, xây lưng về phía Charlotte.

“Thay mặt ông nội mình, tôi xin được bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc đối với bà. Đúng là trước đây tôi đã không muốn liên quan gì tới người đàn ông này”.

“Và giờ?”.

“Bà nói rất có sức thuyết phục, bà Jefferson ạ”.

“Nghĩa là anh sẽ mang đồ của ông ấy về?”. Charlotte hy vọng thế. Và quan trọng hơn cả, bà muốn anh kiểm tra từng thứ một, để qua đó có thể hiểu được phần nào về con người của Tom Harding. Bà sợ Cliff sẽ gói tất cả lại mà không thèm ngó ngang gì đến những món đồ thừa kế của mình.

“Tôi sẽ nhận”.

“Và anh sẽ tìm hiểu thật kỹ những thứ ông nội anh để lại chứ?”.

Anh gật đầu.

“Tôi tin anh đã quyết định sáng suốt”. Buông tiếng thở dài, Charlotte biết hôm nay bà đã làm được một việc có ích. Dù thế nào, bà cũng đã hoàn thành tâm nguyện của Tom. Và, bà mừng vì đã bỏ được khẩu súng ra khỏi chiếc thắt lưng cũ.

Justine mua một chiếc váy ôm sát màu xanh để dự buổi họp lớp sau mười năm ra trường, nhưng cô không biết tối nay mình sẽ gây ấn tượng với ai. Lúc bước ra cửa để đi dự buổi lễ, cô thấy điều an ủi duy nhất là Seth Gunderson sẽ không tham dự. Là thủ quỹ của cuộc gặp mặt này, Justine đã lên danh sách để những người tham dự kí và đóng tiền. Seth không nằm trong số đó. Cô cảm thấy xấu hổ vì không có bạn đi cùng, nhưng tại sao tối nay lại phải khác so với các buổi họp mặt lớp trung học trước? Trong suốt những năm còn là học sinh, Justine luôn là người ngoài cuộc của các buổi hội họp. Cô nổi tiếng là học sinh học giỏi và thông minh nhất lớp, là đại biểu học sinh lên phát biểu nhân ngày lễ tốt nghiệp và là cô gái được cho là thành đạt nhất.

Sau khi cùng một lúc nhận được vài học bổng, cô đã chọn trường danh tiếng East Coast và đi theo lộ trình đã được sắp sẵn cho mình, nhưng cô chẳng bao giờ thấy thực sự hạnh phúc. Cô ghét cuộc sống trong trường đại học, ghét phải xa vịnh Cedar. Sau lễ tốt nghiệp, cô nhận việc tại ngân hàng Quốc gia số một. Kể từ đó, cô dần thăng tiến. Giờ cô đã trở thành người quản lý trẻ nhất trong lịch sử vịnh Cedar, và là một trong những nhân viên cấp cao trẻ nhất của ngân hàng. Justine thích sự thử thách trong công việc của mình và thích đóng góp phần mình cho sự phát triển về mặt tài chính của quê hương. Nhưng cô thấy cuộc sống riêng tư của mình lại là một thất bại thảm hại.

Warren sẽ tham dự buổi họp mặt cùng cô nếu cô đề nghị. Nhưng cô không muốn. Cô sợ rằng các bạn học cũ sẽ nghĩ anh ta là bố cô, hoặc tệ hơn là thầy giáo cũ mà họ không thể nhớ. Phòng tập thể dục của trường cấp ba mà lớp cô mượn làm địa điểm họp mặt được trang trí thật đẹp. Ban khánh tiết mà cô là thành viên, đã rất cần mẫn và sắp đặt mọi thứ thật tuyệt vời. Những bông hoa tươi có ở khắp mọi nơi, trên các bàn và trong các lọ hoa đi thuê rất to đặt dọc các bức tường.

Ban nhạc đang khuấy động không khí, và Justine vô tình nhịp chân theo tiếng nhạc trong lúc đợi nhận thẻ và kí vào danh sách. Mọi người quanh cô đang nói chuyện; cô bị bao quanh bởi tiếng la hét vui mừng khi ai đó nhận ra người

quen và những câu như "cậu có nhớ hồi...". Giống như hồi còn đi học, cô chỉ là người ngoài, lắng nghe, mỉm cười và giả vờ vui vẻ.

Tham dự buổi họp lớp này đúng là một ý tưởng tồi tệ. Bản năng đã mách bảo cô từ trước đó vài tháng, và lẽ ra cô phải nghe theo.

"Justine!". Lana Rothchild vòng nhanh qua bàn phát thẻ và ôm chầm lấy cô như thể đã mấy năm rồi họ mới gặp lại nhau. Thực ra họ đã cùng nhau trang trí cả buổi sáng hôm nay. "Tớ thích chiếc váy của cậu".

"Cảm ơn nhé". Chiếc váy ngắn tay có màu xanh ánh kim với cổ hình chữ V và dài đến đầu gối. Nó khiến cô trông thật thon thả. Cô đã mua chiếc váy này trong con bốc đồng và quyết định không nghĩ quá nhiều về giá cả của nó nữa.

"Cậu cần giúp gì không?". Justine hỏi, cố tìm cách để được bận rộn, để trở thành người có ích và là một phần của đám đông.

"Mọi việc đang diễn ra tốt đẹp. Cậu cứ vui vẻ đi".

Justine không biết liệu mình có vui được không.

"Minh không biết cảm ơn sao cho hết những gì cậu đã giúp bọn mình", Lana vừa nói vừa trao cho Justine một chiếc băng đeo. Vì không còn lí do gì để nán lại, cô bước vào phòng tập thể dục. Vài cặp đang khiêu vũ, một nhóm phụ nữ tụ tập ở một bên, bên kia là nhóm đàn ông. Tất cả những điều này không khác mấy so với những buổi khiêu vũ trường học mà trước đây cô từng tham dự. Ý nghĩ về một cốc rượu khiến cô thoải mái hơn, cô tìm quầy bar và gọi một ly, sau đó đứng một mình ngay sát sàn nhảy. Giống hệt mười năm trước.

"Chào Justine".

Seth Gunderson đứng ngay trước mặt cô, nước da rám nắng, mái tóc vàng đến độ gần như bạc trắng. Và mắt anh thì chẳng thể nào xanh hơn được nữa.

"Anh đang làm gì ở đây vậy?".

Seth cười tươi rói. "Anh tốt nghiệp cùng năm với em, nhớ không?".

"Ý em là...". Tự nhiên cô thấy mình ấp úng. "Anh không... em tưởng... à, tất nhiên chúng ta tốt nghiệp cùng...".

"Anh bay về để dự buổi gặp mặt", anh trả lời câu hỏi cô không thể bật ra hết.

"Em biết... thế còn...". Không muốn tự biến mình thành con ngọc, Justine ngưng bật.

"Em ngạc nhiên khi gặp anh, Thực ra, bản thân anh cũng ngạc nhiên trước quyết định bay về vào phút chót". Theo Justine hiểu, "ngạc nhiên" chỉ là cách anh nói tránh.

"Em có muốn nhảy không?", anh hỏi.

Cô không thể rời mắt khỏi anh. Đúng, cô muốn nhảy cùng anh. Cô muốn ngã vào vòng tay rắn chắc của anh, và được anh ôm ấp... Không nói lên lời - mà

thật ra cô cũng chẳng biết mình sẽ phải nói gì - cô chỉ gật đầu và đặt cốc rượu lên chiếc bàn gần đó.

Seth dẫn cô ra sàn nhảy và ôm lấy cô. Đúng lúc đó ban nhạc chuyển sang tấu một khúc nhạc chậm, cô nâng cánh tay lên còn anh thả lỏng cánh tay ra. Justine ngạc nhiên khi họ lại ăn ý đến thế. Với đôi giày cao gót đang mang, cô cao hơn hầu hết những người đàn ông khác, nhưng Seth vẫn cao hơn cô vài phân. Cô ngả đầu vào vai anh, và ngửi thấy mùi thơm ngậy ngát từ da thịt anh tỏa ra.

Đây là lần đầu tiên cô khiêu vũ cùng anh.

“Em đi một mình à?”, anh khẽ thì thầm.

“Vâng”.

Tiếng nhạc đầy mê hoặc và Justine cố hết sức không nhắm mắt lại để khỏi đắm chìm vào sự cám dỗ chết người này. Chuyện đó không thể xảy ra, đặc biệt với Seth. Cô không cho phép mình bị quyến rũ một cách dễ dàng đến vậy. Cô nhất quyết không để mình mất cảnh giác, bởi chắc chắn ngay khi cô lơ là, Seth sẽ hỏi về Warren và về vụ đính hôn.

“Anh cũng vậy”, một phút sau anh nói. “Anh tới một mình”.

Seth đan tay mình vào tay cô rồi đặt lên ngực anh. Justine cảm nhận được rõ ràng nhịp đập đều đặn, dứt khoát từ trái tim anh. Dường như nó đang truyền qua bàn tay, qua mạch nơi cổ tay, và chạy thẳng vào tim cô. Anh nhìn cô say đắm, họ diu nhau bước trong tiếng nhạc êm ái, đây là giây phút mê hoặc, cám dỗ nhất của cuộc đời cô.

Khi bản nhạc kết thúc, Seth buông Justine ra. Cô nhích ra xa anh và lịch sự vỗ tay.

“Em đã có bàn ngồi chưa?”, Seth hỏi.

“Lana mời em ngồi cùng cô ấy và Jay”.

“Jay mời anh ngồi cùng anh ấy và Lana”, Seth nói với cô, ánh mắt lấp lánh.

Vậy ra vợ chồng nhà Rothchilds có liên quan đến vụ ghép đôi này. Nhưng họ cũng thật xứng đáng để được tha thứ.

“Đến tận chín giờ tiệc mới bắt đầu em ạ”.

“Em biết”, cô không hiểu liệu anh có mời cô nhảy nữa không. Nhưng anh đã chẳng cần phải mời. Khi nhạc nổi lên, họ tự động tiến về phía nhau như thể bị một thứ ma lực nào đó lôi kéo.

Trừ vài phút dừng lại để nói chuyện với bạn bè, Justine và Seth cùng nhau nhảy hết điệu này đến điệu khác. Bàn tiệc nhanh chóng được bày ra và những người tham dự tản khắp phòng tập thể dục. Seth lấy cho anh và cô mỗi người một ly rượu và ngồi cạnh cô bên bàn số tám. Justine nhanh chóng bị lôi cuốn vào câu chuyện với mọi người. Hình ảnh về các bạn học của cô hiện lên, cô thấy

mình đang nhìn những khuôn mặt hiền từ và lắng nghe những câu chuyện đầy tình yêu thương cùng niềm tự hào về gia đình và con cái của họ. Justine rút một tấm ảnh nhỏ của cô cháu gái vừa mới sinh cho Seth xem.

“James kết hôn rồi sao? Khi nào thế?”

“Hồi đầu năm. Isabella đáng yêu chura!”. Justine đã từng khẳng định hùng hồn rằng sẽ không bao giờ làm mẹ, nhưng trong lúc ngắm nghía những bức ảnh, cô cảm thấy một niềm khát khao mãnh liệt bất ngờ dâng trào. Cô cố gắng đấu tranh ngăn dòng cảm xúc không mong đợi kia lại.

“Xin lỗi”, cô vừa nói vừa đứng dậy. Thay vì đi về phòng vệ sinh nữ, Justine bước ra ngoài để không khí mát lạnh giúp cô tỉnh táo hơn. Cô dựa lưng vào cột cờ, nhắm mắt lại, hít thở không khí buổi đêm và lấy lại tự chủ. Cô không giống những người đang ở bên trong phòng kia. Cô chẳng bao giờ giống họ được. Cô tách biệt và khác xa họ. Không phải là cô ở trên họ, cô chỉ không phải là một trong số họ mà thôi. Cô đã hiểu được điều đó từ hồi còn đi học và càng cảm nhận được điều rõ hơn từ mười năm nay.

“Justine?”. Seth đến bên cô. “Có chuyện gì à?”.

“Không”. Cô vội khẳng định rằng mọi việc vẫn tốt đẹp, nhưng anh không hề bị lừa.

“Chuyện gì thế?”

Cô lắc đầu. Cô không thể giải thích với Seth hay với mọi người rằng cô ra ngoài để đầu óc được minh mẫn, để lấy lại cân bằng.

“Trông em như sắp khóc đến nơi ấy”, Seth nhận xét.

“Vớ vẩn”. Cô quay đi, nhưng Seth đã nắm lấy tay cô và khẽ kéo cô về phía mình.

Cô có thể chống cự, nhưng cô đã không làm thế. Cô biết anh có ý định hôn cô ngay cả khi môi anh chưa chạm môi cô. Đây không phải là nụ hôn đầu của họ, nhưng Justine dường như đã hoàn toàn bị mê hoặc bởi ma lực của người đàn ông này rồi.

Những nụ hôn của anh giống như que diêm làm bùng cháy ngọn lửa của sự khát khao, nụ hôn sau càng nồng nàn và say đắm hơn nụ hôn trước.

“Không phải là ý kiến hay đâu”, Justine kêu lên, giằng khỏi tay anh, thờ đốc.

“Đúng là ý tưởng khủng khiếp”, Seth đồng tình, rõ ràng anh chỉ đang nói đùa. Bởi anh vẫn tiếp tục kề môi anh sát môi cô. Hai tay anh vòng lấy đầu cô Justine không phản đối. Cô phục tùng nụ hôn, khát khao được anh ôm trong tay.

“Chúng ta phải dừng lại thôi”, cô rên rỉ.

“Cuộc họp lớp...”, anh thì thầm.

“Đúng... đúng, chúng ta phải quay lại đó”. Justine lùi lại.

Seth vẫn ghi lấy eo cô cho đến khi hơi thở của anh trở nên dồn dập, đứt quãng vì xúc động bởi sự đụng chạm giữa họ.

“Đây thật sự không phải là ý kiến hay”, cuối cùng Justine nói, và vùng khỏi tay Seth.

“Sao lại không?”

“Anh sẽ không thích câu trả lời đâu”, cô nói.

“Nó là gì?”, anh hỏi. “Anh đoán em sẽ nói em đã quyết định chấp nhận lời cầu hôn của Warren, đúng không?”

Cô cố nở nụ cười để chứng tỏ cho anh thấy cô tin vào quyết định của mình. “Thực tế đúng là thế”.

“Em sẽ lấy Warren Saget?”. Câu hỏi của anh đầy vẻ hoài nghi.

Cô nhìn xuống gật đầu.

Trong giây lát, Seth không phản ứng gì, sau đó anh chậm rãi nói. “Nếu đó là lựa chọn của em, anh buộc phải tôn trọng. Anh chỉ muốn những điều tốt nhất đến với em, và nếu Warren trở thành chồng em... anh sẽ không cố làm em đổi ý nữa”.

Anh xoay gót, một mình quay trở lại buổi họp lớp.

Dan đã mất tích hơn ba tháng, và cứ mỗi tuần trôi qua, Grace lại càng quen hơn với cuộc sống một mình. Chị đã biết chấp nhận, điều đó giúp chị quên đi một thực tế rằng người đàn ông chỉ sống cùng suốt ba mươi lăm năm đã bỏ rơi chị và hai cô con gái. Grace không thể hiểu tại sao anh không ở lại thêm một thời gian nữa để được nhìn thấy đứa cháu ngoại đầu tiên của họ. Kelly vẫn luôn tự thuyết phục bản thân rằng bố mình sẽ trở về khi đứa bé chào đời, nhưng Grace đã không còn hi vọng đó nữa.

Roy McAfee tiếp tục cập nhật những tin tức về Dan hai tuần một lần, nhưng cho đến nay anh ta chưa có nổi một bản báo cáo đáng giá nào. Từ sau lần xuất hiện ở bến phà, không một ai còn trông thấy Dan ở thị trấn nữa. Grace ngờ rằng đó chính là lần cuối cùng. Chồng chị đã xuất hiện cốt để đưa ra một thông điệp và Grace đã nhận được nó một cách đầy đủ, rõ ràng. Anh không trở về nhà nữa.

Tối thứ Năm, sau khi đóng cửa thư viện, Grace bước về phía ô tô đậu gần công viên Bến Cảng. Tối nay có buổi hoà nhạc ở vịnh, đó là loạt chương trình âm nhạc mùa hè do các doanh nhân trong khu buôn bán tài trợ. Đây là kiểu hoạt động xã hội mà Dan rất ghét; bởi thế nên trong suốt những năm có chương trình ca nhạc diễn ra, Grace không tham dự một lần nào.

Các gia đình đưa con cái theo, một số công dân thượng lưu đem đến cả ghế ngồi, thanh thiếu niên thì đi từng tốp một. Hầu hết mọi người đều mang theo bữa tối. Dòng người già trẻ đưa mọi người trong thị trấn xích lại gần nhau hơn. Khi ra đến chỗ ô tô đỗ, Grace nghe thấy bản Rock & Roll của những năm 60 và

tự nhiên chị hát theo Diana Ross. Grace chột nghĩ chẳng gì có thể ngăn cản chị tham dự chương trình âm nhạc này.

Dan chưa bao giờ cấm Grace tham dự, nhưng chị không muốn đi một mình. Giờ thì chẳng có ai chờ đợi cô ở nhà nên Grace chẳng việc gì phải vội vã nữa. Chị có thể ở lại xem buổi biểu diễn này hoặc đi đâu tùy thích. Khái niệm về sự tự do dần hình thành trong suy nghĩ của Grace và điều đó khiến chị có một cảm giác thật kỳ lạ. Cứ như là chị được tháo xiềng xích và trút bỏ được gánh nặng đè lên đôi vai vậy. Chị đã được tự do! Tự do tham dự buổi hoà nhạc. Tự do tận hưởng cuộc sống mà không cần quan tâm đến việc Dan có thích hay không. Tự do làm tất cả những gì cô muốn. Thật tuyệt vời làm sao!

Tiến về phía công viên, Grace dừng lại để mua món gà teriyaki tại một nhà hàng Nhật Bản trên phố.

Hầu hết chỗ ngồi đã kín. Grace đứng quan sát và tự nhiên thấy vui khi nhìn biển người đang thưởng thức buổi hoà nhạc. Nhóm ba người phụ nữ đang nhảy những điệu nhảy bốc lửa sân khấu. Vận váy ngắn, tóc giả sặc sỡ và quàng khăn lông màu hồng, nhóm Blondells biểu diễn những bài ca bất hủ của những năm 60, Grace thấy mình đang mỉm cười trước sự biểu diễn nhiệt tình và tinh thần hăng hái cao độ của họ.

“Grace!”. Charlotte Jefferson giơ tay lên vẫy để thu hút sự chú ý của Grace. Mẹ người bạn thân nhất của chị ngồi hàng ghế ngoài cùng bải cỏ với một tấm chăn trải rộng trước mặt.

Grace tiến về phía Charlotte, cố gắng rẽ đám đông đang đứng chen chúc.

“Ngồi đây với bác”, Charlotte mời. “Xem xong, bác có vài chuyện muốn bàn với cháu, được chứ?”

“Được ạ.” Grace cảm ơn lời mời và ngồi xuống tấm chăn, tựa vào một chân ghế của Charlotte. Lưng chị chẳng mấy chốc sẽ đau như nhưng chị thích ngồi như thế.

“Buổi biểu diễn hay quá”, Charlotte nói lúc đến giờ nghỉ giải lao.

“Quá tuyệt vời”, Grace đồng tình.

“Cháu biết không, hôm kia bác đã nghĩ đến cháu”, Charlotte nói. “Bác có một thứ cho cháu”.

“Cháu ấy à?”.

“Bác đã nói chuyện với Olivia và con bé nghĩ đó là ý kiến rất hay. Con bé nói đó chính xác là thứ cháu cần”.

Grace thấy tò mò.

“Một người bạn của bác, một người bạn thân, có một con vật rất đáng yêu, bà ấy sắp chuyển vào trại dưỡng lão, và bà ấy cần tìm một ngôi nhà cho con Buttercup”.

“Buttercup ư?”.

“Cháu biết đấy, Harry đã trở thành người bạn trung thành của bác. Và cháu cũng đang cô đơn, nên bác nghĩ...”. Charlotte có vẻ không chắc chắn. “Bác định hỏi ý kiến của cháu trước, nhưng bác chợt nhớ trước đây cháu cũng từng nuôi chó”.

Dan rất yêu chó, và trong suốt cuộc hôn nhân của mình, họ đã nuôi rất nhiều chó mèo. Cách đây hai năm, con chó cóc lai chết trong lúc ngủ, nên Dan quyết định họ sẽ không nuôi thêm bất cứ con vật nào nữa.

“Buttercup là giống chó gì?”, Grace hỏi.

“Một con chó săn lông vàng”.

“Cháu rất thích chó”, Grace quả quyết. “Cháu sẽ nuôi”.

Charlotte xoa hai tay vào nhau. “Bác mừng lắm. Bà Olga đã rất lo về việc tìm một chỗ ở tốt cho con chó của bà ấy. Bác biết cháu sẽ chăm sóc nó tốt”.

“Cháu sẽ rất vui lòng đưa Buttercup đi thăm Olga thường xuyên, nếu điều đó giúp bà ấy thanh thản”.

“Ôi, Grace, thật là một cử chỉ cao đẹp. Olga sẽ rất biết ơn”.

Cuối tuần đó, con chó săn lông vàng trở thành một phần cuộc sống của Grace. Chị đã sợ là con chó sẽ không thích nghi được với môi trường mới, nhưng lúc Grace đưa Buttercup về, cứ như là nó biết đây là nhà mới của mình nên lập tức chuẩn bị tư thế ổn định chỗ ở.

“Chà, Buttercup”, chị vừa nói vừa tháo xích ra. “Mày thấy sao?”.

Con chó vẫy đuôi, sục sạo các phòng, nó dừng lại ở phòng khách rồi nhảy lên chiếc ghế nằm cũ của Dan. Nó nằm gối mõm lên chân rồi quan sát Grace bằng đôi mắt đen láy.

Grace không nhìn được, bật cười. Trong số những nơi Buttercup có thể nằm, nó đã chọn chiếc ghế của Dan. Bản năng mách bảo nó chỗ ấy còn trống.

“Chúng ta sẽ là những người bạn tốt, đúng không Buttercup?”.

Grace thì thầm với con chó.

Buttercup có vẻ hiểu.

Grace rót cho mình một cốc cà-phê, chị với tay lấy cuốn sách giải ô chữ và ngồi xuống chiếc ghế cạnh người bạn mới.

Cuộc sống của chị sẽ phải tiếp tục mà không có Dan. Rõ ràng anh ta đã tìm được người nào đó khác. Grace mỉm cười với Buttercup. Và chị cũng vậy.